

ELS TRES SINDICATS MÉS IMPORTANTS, CONTRA EL GOVERN ITALIÀ

Jordi Minguell (Roma)

Vaga a la italiana

Itàlia té un enorme deute públic crònic. Potser per això el govern va decidir el 27 del mes passat afrontar el problema amb una sèrie de decrets fiscals i els sindicats van respondre proclamant una vaga general de quatre hores per al 31 vinent. És improbable que els sindicats revoquin la protesta en virtut de noves ofertes que el govern podria fer-los durant una reunió prevista per al dimarts 24.



Ciriaco de Mita i Craxi mantenen divergències quant als impostos. Baix, Parlament italià.

Amb els decrets, el govern va augmentar l'IVA, a partir del primer de l'any, sobre llet i derivats, fruita, verdura i llibres, va introduir aquest impost per a la premsa escrita (diària i setmanal), va reduir els impostos sobre la renda personal i les despeses estatals, sobretot en el sector dels serveis (sanitat, pensions, empleats públics i transports), va introduir un impost municipal de radicació i va condonar l'evasió fiscal dels treballadors autònoms fins al 1957 a condició que paguin una *sanativa*.

Els tres sindicats més importants (CGIL, majoria comunista; CISL, majoria democristiana; UIL, majoria socialista), units novament en l'acció després d'un llarg període de desavinença, van avisar immediatament: si el govern no anul·la tots els decrets, llevat de la part referent a la reducció dels impostos sobre la renda personal, els treballadors seran mobilitzats.

Per als sindicats és innacceptable condonar el deute dels evasors. A part les raons morals, els sindicats recorden un fet indiscutible: els treballadors a sou paguen tots els impostos previstos per la llei perquè les empreses els retenen mensualment del sou. Els autònoms, en canvi, són una munió d'evasors. De fet, els inspectors de finances han comprovat que, durant els primers onze mesos de 1988, aquesta categoria de treballadors (sobretot comerciants) van deixar de pagar al fisc 17 bilions de lires (1,7 bilions de pesetes).

D'altra banda, els sindicats pretenen que el govern adopti mesures concretes perquè els treballadors a sou recuperin automàticament a final de mes el *fiscal drag*, o augment de la imposició directa sobre la renda a causa de l'aplicació d'aliquotes progressives d'impost a una renda que, a causa de la inflació, només augmenta nominalment. En altres paraules, avui els treballadors a sou paguen un percentatge d'impost que, anys arrere, s'aplicava als rics.

A més, diuen els sindicats, l'augment de l'IVA introduït pel govern probablement alimentarà la inflació, ja que tots els productes enumerats en els decrets formen part d'un *paner* a través del qual (tenint en compte les variacions de preus) es determina l'augment automàtic dels sous cada sis mesos.

És ben clar que els sindicats difícil-



Els sindicats volen que el govern faça marxa arrere.

ment poden acceptar que es redueixi la despesa sanitària pública, a la qual corre la gent no rica, i que s'introdueixi un impost municipal de radicació per a qualsevol activitat independent, per petita que sigui.

Poques consideracions s'han fet a Itàlia sobre la reducció de les alíquotes d'impost sobre la renda personal. Ara bé, les faixes de renda que han obtingut descomptes més grans són les que parteixen de 100 milions de lires (10 milions de pessetes)/any. L'estat es pot permetre el luxe de fer grosses reduccions a partir d'aquella xifra perquè molts pocs treballadors a sou hi arriben. Malgrat les reduccions de les alíquotes inferiors, la classe mitjana as-salariada seguirà sent la font principal de les entrades estatals.

¿Com respon el govern? Diu que eliminar la condonació significaria una pèrdua de 4,6 bilions de lires que haurien d'entrar gràcies a la *sanativa* que pagaran els evasors declarats. Això és veritat, però el govern no vol sentir parlar d'adoptar mesures concretes contra l'evasió que, tal com s'ha vist, va ser molt superior durant els onze primers mesos de l'any passat. Concretament, l'evasió va ser 3,6 vegades superior a la xifra que el govern espera

cobrar perdonant els evasors.

Segons el govern, cal mantenir les xifres de l'IVA per tal de controlar la inflació. Els sindicats potser acceptarien els nous percentatges d'impost si es fiscalitzés la despesa sanitària mensual dels treballadors a sou, és a dir, si aquest cost fos pagat per l'estat.

L'executiu s'ha compromès a restituir el *fiscal drag* a partir del primer de gener de 1999 basant-se en la inflació del 1989. Els sindicats han dit que aquesta promesa no és suficient per a anul·lar la vaga del 31. Amb aquestes posicions, ¿què es pot esperar de la trobada del dia 24 entre el govern i els sindicats?

La reducció de les alíquotes de l'impost sobre la renda personal privarà l'estat, durant el 1989, de 5 bilions 950.000 milions de lires (595.000 milions de pessetes). Segons previsions del Ministeri d'Hisenda, el deute públic serà aquest any de 127 bilions de lires (12,9 bilions de pessetes). La mateixa font ha fet saber que el deute públic de l'any passat fou de 124 bilions de lires.

La gent té la impressió que el govern dóna amb una mà una molla de pa (la reducció de les alíquotes de la renda personal) i s'emporta amb l'altra la llesca (les reduccions de serveis). La

Els impostos italians

- Dèficit públic 1989 (previsió del Ministeri d'Hisenda): 127 bilions de lires (12,9 bilions de pessetes).
- Dèficit públic 1988 (dades del Ministeri d'Hisenda): 124 bilions de lires (12,4 bilions de pessetes).
- Evasió dels autònoms 1988 (Ministeri de Finances): 17 bilions de lires (1,7 bilions de pessetes).

Augments de l'IVA

	1988	1989
	%	%
Llet i derivats	2	4
Fruita	2	4
Verdura	2	4
Pa	2	4
Prensa escrita	—	4

Alíquotes d'impost sobre la renda personal

	1988	1889
	%	%
Fins a 6 milions de lires ..	12	10
De 6 a 11 milions	22	22
De 11 a 12 milions	27	22
De 12 a 28 milions	27	26
De 28 a 30 milions	34	26
De 30 a 50 milions	34	33
De 50 a 60 milions	41	33
De 60 a 100 milions	41	40
De 100 a 150 milions	48	40
De 150 a 300 milions	53	45
De 300 a 600 milions	58	50
Més de 600 milions	62	50

Impost de radicació

• Mínim 90.000 lires (9.000 pessetes)/any per locals fins a 25 metres quadrats destinats a agricultura, artesania, producció de béns.

• Màxim 2.200.000 lires (220.000 pessetes)/any per a locals entre 4.000 i 10.000 metres quadrats destinats a bancs, companyies d'assegurances, hotels de 4 i 5 estrelles. Per damunt dels 10.000 metres quadrats es paguen 500.000 lires (50.000 pessetes) més cada any per cada 10.000 metres més. □

substància econòmica és que el deute públic italià equival pràcticament al producte nacional brut, cosa que no passa en cap altre país industrialitzat.

El Fons Monetari Internacional s'ha ocupat en un informe recent del cas italià. La recepta d'aquest organisme diu que cal reduir el nombre d'alíquotes, eliminar les taxes ineficients i improductives, unificar els impostos sobre el capital i fer pagar impostos sobre la ca-

SUECIA:

ARTISTAS

E K M A N
O R F A L I
W I D O F F
W R E T M A N

ESCULTURA
FOTOGRAFIA
PINTURA
INSTALACION

SALA P ARPALLÓ
DIPUTACIÓ DE VALENCIA

EXPOSICIÓ DEL 20 DE
GENER AL 25 DE FEBRER

HORARIS: MATINS, D'11 A 1'30.
VESPREDES I DISSABTES, DE 6 A 9.
DIUMENGES I DILLUNS, TANCAT

C/. LANDERER, 5 - TELS. 332 30 77
332 00 01 - 46003-VALENCIA

COLABORAN: NUNSKU Y VOLVO

Si se mira mas allá de los intentos a corto plazo del mercado por invertir en estilos y tendencias, los dos últimos decenios han mostrado una nueva comprensión de las cualidades que puede haber en una tradición regional. Algo que podría llamarse un provincialismo ilustrado ha venido a resaltar como una opción cada vez más sólida a las formas cada vez más vacías de contenido del lenguaje internacionalizado. Aquí, en el cruce entre algunas de las formas de comportamiento, que se esconden detrás del título postmoderno, y una curiosidad por la herencia cultural propia e inmediata, creo que es posible hacer descripciones de los cuatro artistas que, en la presente exposición, se desplazan de una provincia idiomáticamente limitada, la sueca, a otra en la cuenca mediterránea, con sus antiguas, importantes y pesadas tradiciones.

Olle Granath

sa que corresponguin als valors actuals de mercat. No cal dir que les alíquotes són moltes (concretament 12), que les taxes omplen cent capítols i que els impostos sobre la casa corresponen a valors de fa seixanta anys.

Curiosament, el partit comunista pensa com el Fons Monetari Internacional pel que fa a les alíquotes i a la casa, encara que assenyala que cal donar facilitats per a la primera. El govern no parla d'alíquotes i, en afrontar el problema de la casa, es limita a dir que «cal posar ordre en el sector». Per a fer-ho segons criteris burocràtics, es poden necessitar desenes d'anys.

Un estat assedegat de diners com Itàlia no taxa els guanys de borsa. A final de maig del 86, el secretari socialista Bettino Craxi, que aleshores era cap del govern, va fer una referència implícita a la possibilitat de taxar la borsa. Les accions van perdre el 10 per cent del dia següent. El govern actual està disposat a taxar aquests guanys abans de l'any vinent. La borsa està més tranquil·la que mai i els agents de canvi sostenen que aquesta possible entrada no compensaria de cap manera l'eliminació del *fiscal drag*.

L'anunci de la vaga ha creat certa maror entre els partits de la majoria de govern (democr cristià, socialista, socialdemòcrata, republicà i liberal). Sobre tot hi ha hagut una certa discussió entre el cap del govern, el democr cristià Ciriaco De Mita, i Craxi. No podent o no volent oblidar que és el cap del partit socialista, Craxi ha dit que els decrets fiscals són un error. I ho ha dit malgrat que diversos ministres socialistes els haguessin aprovat unànimement amb els col·legues de gabinet.

Naturalment, el govern voldria evitar la vaga. També la volen evitar els sindicats. Tots saben que, si les parts no arriben a un acord, la vaga es farà. Malgrat això, ningú no dramatitza i és impossible imaginar certes formes d'histerisme que s'han vist no fa gaire a Espanya. ¿Què passarà després de la vaga? La cosa és ben senzilla: cedirà una part o bé l'altra. Cal tenir la certesa que tot es farà amb molta educació.

«No volem la crisi de govern —ha dit Ottaviano del Turco, dirigent socialista de la CGIL—, no tenim els títols ni la passió per a fer aquestes coses. Però no pensem sacrificar la nostra plataforma. Estem disposats a graduar en el temps els costos i els beneficis de l'operació, però no podem considerar-nos satisfets amb les molles. D'altra banda, altres vegades el govern ha fet marxa arrere».